

Daar waar nu aandacht is voor één in de media, zijn er duizenden in Nederland die ieder jaar in een gevangenis gezet worden, alleen omdat ze er zijn, omdat ze bestaan, omdat ze leven. Mensen die niet in het zicht staan, die worden vergeten en genegeerd. Deze mensen worden letterlijk niet gezien. Mensen die bewust mede namens ons worden weggezet, bewust in een uitzichtloze situatie worden gedrukt, in een onmogelijke positie worden geplaatst. Dit allemaal onder het mom van ontmoediging; de naïeve hoop dat ze dan wel vanzelf zullen weggaan, verdwijnen, met onbekende bestemming vertrekken.

Ontmoedigd worden vluchtelingen wel, Niet om hier niet te blijven, want de meeste mensen die wij hier kennen kunnen geen kant op, Maar ontmoedigd om verder te gaan, om een oplossing te zoeken, als die er is, Soms zelfs ontmoedigd om verder te leven. Mensen worden met wantrouwen bejegend. Dat begint al bij de aanvraag om bescherming. Waarom ben je hier, wat doe je hier is de teneur. Het zal wel niet zijn zoals je verteld dus waarom kun je niet aantonen wat je zegt. Het gros van de vluchtelingen wordt afgewezen op basis van ongeloofwaardigheid. En dat gebeurt al snel: één tegenstrijdigheid kan je verblijf hier al onmogelijk maken.

Wil je je recht halen dan wordt je dat verweten en frustreer je de terugkeeractiviteiten.

– Is het immers niet de eigen schuld van de vluchteling dat hij hier is?

– Is het niet de eigen schuld van de vluchteling dat hij op straat moet zien te overleven en daarmee niet erkend te worden als mens?

De meeste worden niet uitgezet, maar komen op straat terecht en zijn veroordeeld tot een zwervend bestaan. Opgejaagd door de dreiging van Vreemdelingen bewaring. Het vast zetten van mensen zonder papieren.

Kunnen wij ons eigenlijk wel een voorstelling maken van hoe het is om gevangen te zitten zonder iemand ooit iets misdaan te hebben? Kunnen we ons eigenlijk wel een voorstelling maken van het onrechtvaardigheidsgevoel dat dat geeft? Wat heb ik dan misdaan dat ik hier zit??? maanden aan een stuk, zonder te weten wanneer je weer vrij bent Velen doen een zelfmoordpoging in VreemdelingenBewaring De hulp die je dan krijgt is de isoleercel. Behandeling is er nauwelijks.

Kun je niet worden uitgezet dan wordt je weer geklinkerd en begint het overleven weer van voor af aan. Velen raken zo in de knel om zo te moeten overleven en te zwerven van plek naar plek. Niet erkend te worden en wantrouwig behandeld te worden. Constant bang te moeten zijn voor de politie zonder iets misdaan te hebben & dat in Nederland!.

Het maakt mensen wanhopig, soms zelf met het ultieme tot gevolg. Ze plegen zelfmoord. Hoe vaak dat dat gebeurt weten we niet; het wordt niet bijgehouden. Het is beschamend dat het überhaupt gebeurt; als we wisten hoe vaak het gebeurde zouden we het dan eigenlijk wel kunnen verdragen? Zouden we dan pas zien waar het beleid toe kan leiden? Het ontmoedigingsbeleid is verworden tot een wegpestbeleid Maar als je niet weg kunt, feitelijk of emotioneel, Wat dan? Wat voor uitweg is er dan nog?

Gelukkig nemen de meeste vluchtelingen niet deze ultieme beslissing. Maar is dat dan de oplossing voor hen? Ze blijven in leven dat wel. Maar er zijn erbij die totaal lamgeslagen zijn, zo bang geworden om weer opgepakt te worden, onmenselijk te worden, niet weten welke kant op te kunnen, en in een psychose terecht komen. Soms moet je je afvragen of ze nog wel een eigen leven leiden en zelfstandig kunnen beslissen en doen.

Mensen als mens behandelen behelst meer dan alleen maar op hun zgn verantwoordelijkheden te wijzen en verder te negeren. Het vergt een actieve houding om te zoeken naar een oplossing. Laat vluchtelingen leven behelst meer dan alleen dat ze in leven blijven. Het vergt dat vluchtelingen met alle menselijk waardigheid behandeld worden zolang zij hier zijn.